

Bagatelliseringens problem

Av Jan Bygstad.

Kommentarartikkel til FBB's,
nettsider, 16. jan. 2008.

Dine vitnesbyrd er fullt stadfestet.
For ditt hus sømmer seg hellighet,
Herre, til dagenes ende.
(Sal 93,5)

Nidkjærhet for ditt hus skal fortære meg.
(Joh 2,17)

Gjennom mer enn et tiår har striden rundt homofilispsørsmålet ridd Den norske kirke som en mare. Saken eksploderte da Bispemøtet (BM) våren -95 etter to års utredning kom ut med en delt uttalelse. Et mindretall på tre av biskopene, Köhn, Osberg og Steinholt, gikk inn for en anerkjennelse av homofilt samliv og aksept av homofilt samlevende i vigslede stillinger i kirken, noe som skapte sterke reaksjoner. Mindre påaktet var det at flertallet i BM gjennom å uttale 1) at denne vranglære ikke måtte få splitte kirken, og 2) at homofile uten bot skulle inkluderes i den kristne menighet, desavuerte klare utsagn i Bibelen. Vranglæren ble redusert til en "mening" som en kunne være enig eller uenig i, men som ikke hadde konsekvenser for det kirkelige fellesskap. BM forutsatte at der fortsatt skulle være *communio in sacris* mellom motstandere og tilhengere av den nye læren, noe vi i de påfølgende år har sett klare eksempler på konsekvensene av: Den konservative Odd Bondevik innsetter den liberale Per O. Kjølås i Nord-Hålogaland, den konservative Olav Skjevesland innsetter den liberale Tor B. Jørgensen i Sør-Hålogaland, osv. Slik har de "konservative" biskopene - som i -95 var i flertall i bispekollegiet - vært aktivt medvirkende til at de i dag er i mindretall. Læremessig har de sagt "nei", men gjennom sin kirkelige praksis "ja".

Slitasjen som så mange års strid rent psykologisk medfører, sammen med enhetslinjen som det kirkelige establishment har ført, har i sin tur ledet frem til det siste Kirkemøtets vedtak, som gir en *de factogodtagelse* av læremessig pluralisme i Den norske kirke: Man er uenige, men må likevel kunne holde sammen i kirken. Tor B. Jørgensen har kraftig fremholdt at fortsatt strid om dette spørsmålet bare virker ødeleggende for kirken. De ulike fraksjonene må i stedet stå sammen om det viktigste, å vinne mennesker for Jesus. For når det gjelder dette som er det aller viktigste, er man tross alt enige.

Mon det?

Domprosten i Bergen, Ørnulf Elseth, fremholder i lignende talemåter at "han er Jesusbegeistret". "Siktemålet må være en brei kirke, med plass for alle som ønsker å leve med evangeliet inn i vår egen tid".

Hvilket evangelium?

Det er med undring en registrerer at det kan synes som disse forkjemperne for "det nye syn" overhodet ikke har forstått dybden i motstanden mot dette. Når vi med Guds ord avlegger den gode bekjennelse, og sier nei til den nye læren, er det ganske særlig fordi vi her står overfor *et annet evangelium*. En annen Jesus (2Kor 11,4).

Under en TV-debatt etter Bispemøtets uttalelse om homofilspørsmålet i 1995 falt følgende replikk fra en av deltagerne: "Dette er ikke en kamp mot de homofile, men mot å skulle forandre Gud." Fingeren ble satt på sakens kjerne: Den uuttalte forutsetning som ligger bak nytenkningen av kristen etikk, er et annet gudsbegrep, og med det en annen evangelieforståelse. Det kludres ikke bare med bibelsynet når en fornekte klare ord i Den hellige skrift. Det kludres også med skapelsestroen og troen på Guds som den gode skaper, og som gir sin hellige lov *fordi den er god*. Kaller en loven ond, kaller en dermed også dens giver det samme. Det kludres med syndsforståelsen når en kaller det onde godt, kaller skammelige gjerninger for kjærlighet. Og det kludres med selve frelsen når syndenes forlatelse blir til syndenes tillatelse, og evangeliet blir en Guds allmenne *aksept av det jeg er* i stedet for at han i Sønnen frelser meg *fra* hva jeg er. Det ligger derfor også i sakens natur at parallelt med den nye lære i samlivsetikken, hører vi stadig oftere at fortapelsen og dommen fornektes. Og dermed Guds hellighet.

Det dype alvor i dette er at ved å gi seg inn på den nye lære, får en den levende Gud selv som motstander. Til kong Saul lød det: "Gjenstridighet er ikke bedre enn trolldoms-synd, og trass er som avgudsdyrkelse. Fordi du har forkastet Herrens ord, har han forkastet deg, så du ikke skal være konge" (1Sam 15,23). Er Gud mot oss, hvem kan da være for oss?

Nå består mye av dynamikken i arbeidet for å få aksept for det nye syn av at en målbevisst søker å avdramatisere dette alvor. "Vi må holde sammen selv om vi er uenige". "Man må respektere hverandres syn". "Viktigst av alt er kjærligheten". "Vi er tross alt enige om det viktigste". "Vi må vokte oss for ekstremisme".

Dessuten: Bor man ved en foss, vil en til slutt ikke høre duren. En er blitt så vant til støyen at en ikke legger merke til den lenger, og derfor ikke reagerer. Det kan synes som at en tilsvarende tilvenning til vrang lære nå mer og mer får bre seg blant mennesker som bekjenner kristen tro. Ting en ville reagert kraftig mot for 10 - 15 år tilbake, løfter mange knapt på øyenbrynene av i dag, - også når det gjelder vrang lære. Det vi her peker på, kalles i Skriften med et bestemt navn: Søvsn. Søren Kierkegaard ropte inn i sin samtid: "Jeg anklager ikke vår tid fordi den er ond, men fordi den mangler lidenskap". Det samme må vi rope overfor kirken. Hvilken ånd som drev Herren da han ryddet tempelet (Joh 2,14ff), kan sammenfattes med evangelistens sitat fra Salmene: "Nidkjærhet for ditt hus har fortært meg!" Det Herren ikke kan tåle, skal heller ikke hans kirke tåle. Tåler en slikt, ødelegges kirkens hellighet.

Det passer godt til tidens kram å fremtre vidsynt og tolerant. Men kristelig bedømt er slik opptreden overfor vranglære ensbetydende med å bagatellisere synden. Dermed ufarliggjøres troen.

Men det er ikke strid som ødelegger kirken. Det er fred rundt dette spørsmålet som vil ødelegge kirken.

